

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoCsp/25/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123282851
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6123282851.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o. so sídlom v Bratislave na Prievozskej ulici č. 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal s.r.o. advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave na Prievozskej ulici č. 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej A. A. nar. X.X.XXXX bývajúcej v A. B. C. B. D. E. F. XXXX/X zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o. so sídlom v Žiline na ulici Pavla Mudroňa č. 1191/5, IČO: 47 445 092, v konaní o zaplatenie 10.269,08 Eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 1Csp/108/2023-245 zo dňa 17.4.2024 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 1Csp/108/2023-269 zo dňa 19.4.2024 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku II., ktorým súd žalobe čiastočne vyhovel a vo výroku IV. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti istiny 1.236,25 Eur zastavil (výrok I), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.002,29 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.555,36 Eur od 27.06.2021 do 11.01.2023, t.j. 738,25 Eur, 5 % ročne zo sumy 9.050,97 Eur od 12.01.2023 do 20.09.2023, t.j. 312,44 Eur, 5 % ročne zo sumy 8.704,82 Eur od 21.09.2023 do 15.12.2023, t.j. 102,55 Eur, 5 % ročne zo sumy 7.814,72 Eur od 16.12.2023 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II), v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok III), žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 99,40 % (výrok IV), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník a to v lehote 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok V). Opravným uznesením opravil chyby v písaní v zápisnici z pojednávania a v rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe zo dňa 29.3.2023, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia dlžnej sumy 9.122,47 Eur s prísl., ako aj vzniknutých trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobca domáhal a čím argumentovala žalovaná a po citácii ust. § 52, § 53, § 53b, § 54, § 517 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) v spojení s ust. § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. a v spojení s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zistil nasledujúci skutkový a právny stav: Spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., ako právny predchodca žalobcu uzatvorila so žalovanou dňa 15.11.2016 zmluvu o splátkovom úvere č. 5121752009, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebného úveru vo výške 19.400,- Eur. Žalovaná sa tento úver zaviazala splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach v sume 267,02 Eur so splatnosťou prvej splátky dňa 27.12.2016 a konečnou splatnosťou úveru 27.11.2024. V zmluve je uvedené RPMN 7,44 %, priemerná RPMN 9,22 %, úroková sadzba po zohľadnení zľavy 5,90 %, odplata podľa OZ 8,13 % a celková čiastka spojená s úverom v sume 25.632,84 Eur. Zároveň bolo samostatne

dojednané poistenie tohto úveru za mesačný poplatok 11,74 Eur splatný spolu so splátkou úveru. Tento úver bol zároveň použitý aj na splatenie splátkového úveru č. XXXXXXXXXXXX v A. A., G. s aktuálnym záväzkom v sume 18.706,74 Eur. Žalovaná si svoju zmluvnú povinnosť neplnila riadne a včas, čím sa dostala do omeškania, kvôli čomu právny predchodca žalobcu dňa 25.5.2021 vyzval žalovanú na uhradenie dlžných splátok v lehote 15 dní od doručenia výzvy pod následkom zosplatnenia celého úveru. Následne listom zo dňa 27.6.2021 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 26.6.2021 a vyzval žalovanú uhradiť celý dlh. Listom zo dňa 20.12.2021 právny predchodca žalobcu ešte upozornil žalovanú na možnosť postúpenia už splatnej pohľadávky tretej osobe. Žalovaná všetky tieto písomnosti osobne neprevzala, pretože zásielky boli právnemu predchodcovi žalobcu vrátené z adresy žalovanej uvedenej v predmetnej zmluve o úvere ako neprevzaté v odbernej lehote. Právny predchodca žalobcu následne pohľadávku vyplývajúcu z predmetného úveru voči žalovanej zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0201/2022/CE zo dňa 24.3.2022 postúpil na žalobcu, pričom žalovaná od postúpenia pohľadávky vykonala úhrady v celkovej sume 1.236,25 Eur a to nasledovne 20.9.2023 - 346,15 Eur a 15.12.2023 - 890,10 Eur. Z dôvodu týchto čiastočných úhrad zo strany žalovanej vzal žalobca podaním zo dňa 11.4.2024 žalobu čiastočne späť v časti istiny 1.236,25 Eur, kvôli čomu súd výrokom I. konanie v tejto časti zastavil v zmysle § 145 ods. 1 CSP. Predmetom konania tak zostala suma 9.248,23 Eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania 1.153,24 Eur a úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.814,72 Eur od 16.12.2023 do zaplatenia. Do postúpenia pohľadávky žalovaná vykonala čiastočné úhrady úveru v celkovej sume 14.398,45 Eur, z ktorých bolo započítaných na istinu 9.844,64 Eur, na zmluvný úrok 3.989,73 Eur a na poplatky (za poistenie) 564,08 Eur. Tieto skutočnosti vyplynuli z vyjadrenia žalobcu a boli preukázané výpisom z úverového účtu a platobnou históriou úverového účtu žalovanej. V zmysle žalobcom predložených potvrdení o doručovaní boli všetky zásielky právneho predchodcu žalobcu žalovanej doručované na adresu D. F. XXXX/X, XXX XX A. B. C., pričom žalovaná zmarila ich doručenie tým, že doručované zásielky neprevzala v odbernej lehote. V prípade, ak by sa žalovaná na uvedenej adrese nezdržiavala, alebo na uvedenej adrese nemala poštovú schránku, teda zásielky by neboli zasielané na správnu adresu, vrátili by sa s poznámkou adresát neznámy. Nesporne tak boli doručované na správnu adresu, pretože táto adresa bola žalovanou uvedená v predmetnej zmluve o úvere, jedná sa o jej adresu trvalého pobytu a v priebehu zmluvného vzťahu nedošlo k oznámeniu zmeny tejto adresy zo strany žalovanej jej veriteľovi, či žalobcovi. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. R 4/2021, v ktorom dovolací súd ustálil, že ust. § 53 ods. 1 OZ neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa. Vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu potom nie je možné konštatovať, že doručovanie na adresu inú než je adresa trvalého pobytu dlžníka bude mať vždy za následok neúčinné doručenie. Pokiaľ sama žalovaná pôvodnému veriteľovi oznámila adresu na doručovanie, ktorá sa nezhoduje s adresou trvalého pobytu, pôvodný veriteľ by logicky nemal žiaden rozumný dôvod na to, aby jej písomnosti doručoval na adresu trvalého pobytu, ak sa tam žalovaná nezdržiava, ale zdržiava sa na inej adrese. V danom konkrétnom prípade, aj keď žalovaná tvrdila, že sa na uvedenej adrese nezdržiavala, pretože pracovala v zahraničí, bolo zo strany právneho predchodcu jednoznačne platne uplatnená fikcia doručenia v zmysle príslušných ustanovení čl. 6.5 Všeobecných obchodných podmienok. Tým bola dodržaná judikatúrou špecifikovaná „teória dôjdenia“ vyplývajúca z § 45 ods. 1 OZ, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, ale postačuje, že sa dostal do dispozičnej sféry adresáta. Táto dispozičná sféra žalovanej je v tomto prípade jednoznačne adresa jej trvalého pobytu, ktorá sa zhoduje s adresou na doručovanie písomností uvedenou v predmetnej úverovej zmluve. Žalovaná nepreukázala súdu žiadnym spôsobom, že by bolo v priebehu trvania úverového vzťahu z jej strany došlo k oznámeniu zmeny tejto doručovacej adresy. Skutočnosť, že sa v čase doručovania predmetných písomností na uvedenej adrese reálne nezdržiavala, je potrebné v tomto prípade pripísať na škodu žalovanej, pretože mala možnosť si reálne doručenie zabezpečiť rôznymi inými spôsobmi (elektronické doručovanie, splnomocnenec na doručovanie, atď.). V zmysle § 181 ods. 2 CSP súd za nesporné skutočnosti považoval to, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bol uzatvorený úverový vzťah a rovnako aj výšku istiny ako aj uplatneného príslušenstva. Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že žaloba je dôvodná, avšak nie úplne v celom rozsahu. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená vyššie popísaná zmluva o úvere, ktorá je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa všeobecných ustanovení § 52 a nasl. OZ, ako aj osobitných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných

podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy"), čo je zrejmé aj v danej veci. Na základe tejto zmluvy bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 19.400,- Eur a súd mal preukázané, že z tohto úveru žalovaná splatila iba časť, pričom neplnila splátky riadne a včas, kvôli čomu došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany pôvodného veriteľa. Súd mal za to, že táto predmetná úverová zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti v zmysle § 52 a nasl. OZ a všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 a nasl. zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. Jednak mal za to, že zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, teda úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny. V zmluve je jednoznačne uvedené, že výška úrokovej sadzby je štandardne 7,90 % ročne, avšak banka poskytla dlžníkovi zľavu a výška úrokovej sadzby je preto 5,90 % ročne, ktorá je fixná. Súdu sa táto koncepcia, resp. formulácia javila ako jasná a zrozumiteľná, ktorá nemôže pre priemerného spotrebiteľa spôsobovať žiadne výkladové nezrovnalosti. Navyše pre spotrebiteľa je oveľa podstatnejšia RPMN, ktorá hovorí o reálnej ročnej ne/výhodnosti konkrétneho úveru a je do nej započítaných viac položiek a faktorov, než do úrokovej sadzby. Súd mal tiež za preukázané, že predmetná zmluva obsahuje aj náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň sú v zmluve uvedené aj predpoklady použité na jej výpočet, vrátane číselných aj vecných. Súd na takejto formulácii taktiež nevidel nič nezrozumiteľné, pretože zmluva obsahuje jednak konkrétny údaj o RPMN a jednak všetky údaje, ktoré spotrebiteľ potrebuje na kontrolu správnosti RPMN prostredníctvom kalkulačky RPMN dostupnej či už na oficiálnej webovej stránke NBS alebo Ministerstva financií SR. Skutočnosť, že v zmluve nie je samostatne uvedený vzorec výpočtu RPMN, ktorý je uvedený v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nepovažoval súd za právne relevantný. Jednak tento vzorec vyplýva priamo zo zákona, o ktorom platí, že ho každý pozná a jeho neznalosť neospravedlňuje, jednak je tento vzorec rovnaký pre každý úverový spotrebiteľský vzťah a jednak zákon neobsahuje povinnosť jeho uvádzania v konkrétnej zmluve. Navyše je potrebné sa na vec pozeráť aj realisticky, kedy je zrejmé, že tento vzorec je len veľmi ťažko zrozumiteľný aj pre nadpriemerne vzdelaného spotrebiteľa. Je tiež potrebné podotknúť, že žalovaná samostatne podpísala dňa 15.11.2016 aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a informáciu o RPMN, v ktorých sú všetky relevantné informácie uvedené duplicitne. Súd sa nestotožnil ani s argumentom žalovanej o tom, že je v zmluve RPMN uvedená v neprospech dlžníka, keďže do nej nie je započítané poistné za poistenie úveru. Nebolo žalovanou preukázané žiadnym spôsobom, že poistenie predmetného úveru bolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru alebo jeho získania za ponúkaných podmienok. Z tohto hľadiska považoval súd toto dojednané poistenie za samostatný právny vzťah, ktorý priamy vplyv na predmetný úverový vzťah alebo jeho vznik nemal. Žalobca si neuhradené poistné navyše aj v žalobe uplatnil samostatným nárokom a toto poistné bolo aj samostatne účtovne oddelené od splátok úveru. Nezahrnutie tohto poistného do výpočtu RPMN súd preto nepovažoval za rozpor s právnou úpravou, ktorý by spôsoboval uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa. Navyše súd poukázal na fakt, že v úverovej zmluve je v článku II. bod 18 uvedené, že prípadný zánik poistenia nemá vplyv na existenciu a ďalšie trvanie úverovej zmluvy, z čoho tiež jednoznačne vyplýva, že poistenie nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, a preto poistné nie je možné, ale ani potrebné, zahrnúť do RPMN úveru. Vo vzťahu k počtu a zloženiu splátok v predmetnej úverovej zmluve považoval za potrebné uviesť, že nevidel zákonný rozpor vo formulácii, kedy je posledná splátka v rozdielnej výške ako ostatné splátky, keď sa v danom prípade jedná o rozdiel iba vo výške 1,08 Eur, čo súd považoval za zanedbateľné. S odkazom na splátkový kalendár a základnú matematiku je výška poslednej splátky pre spotrebiteľa úplne jednoznačná a jej rozdielna výška od ostatných splátok je iba dôsledok matematicko-účtovných operácií veriteľa a nie je ju možné považovať za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné úver sankcionovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná argumentovala aj tým, že ani vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ a ani vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je uvedená konkrétna splátka úveru, na ktoré sa tieto písomnosti odvolávajú, a preto by tieto úkony mali byť neplatné pre ich neurčitosť. Je pravda, že „čistota“ vzájomných vzťahov by pomohlo, keby tieto splátky boli konkretizované, avšak takáto povinnosť nevyplýva zo žiadnych zákonných ustanovení, preto od veriteľa nie je možné vyžadovať niečo, čo mu zákon neukladá. Navyše uvedenie konkrétnej splátky nie je ani nevyhnutné na to, aby dlžník vedel, že je v omeškaní a vedel, že má dlžné splátky uhradiť, pretože inak to bude mať pre neho zákonné, resp. zmluvné následky. Podľa názoru súdu prvej inštancie neuvedenie konkrétnej splátky v

týchto právnych úkonoch nemá za následok ich neurčitosť, pretože zmysel, význam a následky týchto úkonov sú dostatočne určité aj bez uvedenia konkrétnej splátky. Žalovaná preukázateľne tento vyššie popísaný úver riadne a včas nesplácala splátkami dojednanými v zmluve, kvôli čomu zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti tohto úveru a to v zmysle dojednaných zmluvných podmienok tohto úveru. Následne pôvodný veriteľ pohľadávky túto postúpil na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0201/2022/CE zo dňa 24.3.2022. Vo vzťahu k skúmaniu bonity klienta - žalovanej pred poskytnutím predmetného úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu je potrebné uviesť, že žalobca súdu preukázal, že preveril údaje o príjme žalovanej pred poskytnutím úveru. Jednak disponoval žiadosťou o úver podpísanou žalovanou (č.l. 121) a jednak disponoval vyplneným potvrdením o príjme od zahraničného zamestnávateľa žalovanej zo dňa 4.11.2016 (č.l. 122). Na základe týchto údajov bol žalovanou deklarovaný príjem overený a to ešte aj na základe lustrácií v banke dostupných registroch a jej disponibilný zostatok príjmu bol vyhodnotený za dostatočný pre poskytnutie úveru. Poukázal aj na skutočnosť, že predmetným úverom došlo k splateniu iného už existujúceho úveru poskytnutého rovnakou bankou žalovanej (možno sa iba domnievať, že zrejme z dôvodu výhodnejších podmienok novšieho úveru, prípadne z iného dôvodu), a preto je skúmanie bonity klienta v tomto prípade zároveň menej rigorózne v zmysle § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a z tohto dôvodu právny predchodca žalobcu nebol povinný skúmať detailne príjmové a životné pomery dlžníka. Navyše, argumenty žalovanej o tom, že je potrebné v každom prípade skúmať celkové pomery dlžníka zo strany banky pred poskytnutím úveru, súd považoval za účelové, pretože bola to v tomto prípade jednoznačne žalovaná, kto žiadal poskytnutie úveru a musela si byť vedomá svojich pomerov obzvlášť za situácie, keď už jeden úver od rovnakého veriteľa splácala. Prenášanie neprimeranej miery povinností na veriteľa je v tomto prípade kontraproduktívne, pretože dlžník môže viaceré svoje pomery zamlčať a veriteľ nemá možnosť si všetky údaje hodnoverne overiť, čo môže viesť k dosiahnutiu neprimeraných výhod z dôvodu nekalého konania zo strany spotrebiteľa. Považoval za potrebné poznamenať, že žalovaná si je vedomá svojho záväzku voči žalobcovi, pretože, napriek tomu, že vo svojich prostriedkoch procesnej obrany požadovala zamietnutie celej žaloby, tak v priebehu konania vykonala čiastočné úhrady, čím dala najavo, že nárok žalobcu nepovažuje za tak sporný, ako to vo svojich vyjadreniach uvádza. Vo vzťahu k doručovaniu všetkých písomností právnym predchodcom žalobcu žalovanej - výzvy na úhradu dlžných splátok zo dňa 25.5.2021, oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 27.6.2021 a oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 20.12.2022 súd zopakoval, že žalobca súdu preukázal, že všetky tieto písomnosti sa dostali do sféry dispozície žalovanej, pretože jej boli doručované na adresu ňou uvedenú (a nezmenenú) pri uzatvorení predmetnej zmluvy a jednak na jej adresu trvalého pobytu, pričom všetky zásielky boli vrátené ako neprevzaté v odbernej lehote. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že žalobca má vo veci jednoznačne aktívnu vecnú legitímáciu, keďže postúpenie pohľadávky súd vyhodnotil za platné a vykonané až po riadnom a účinnom zosplatnení celého úveru v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Právny predchodca žalobcu dodržal aj zákonné podmienky v § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto aj z tohto hľadiska považoval súd postúpenie pôvodne bankovej pohľadávky na nebankový subjekt za súladné so zákonom a tým pádom aj z tohto hľadiska aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú. Žalobca si žalobou uplatnil pôvodne sumu 10.269,08 Eur, ktorá pozostávala z istiny úveru 9.050,97 Eur, neuhradeného riadneho úroku 1.116,07 Eur, poisťného v sume 71,50 Eur a zmluvného úroku z omeškania do zosplatnenia 30,54 Eur. Zároveň si uplatnil úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.555,36 Eur od 27.6.2021 (ako nasledujúceho dňa po dni zosplatnenia) do 11.1.2023 (dňa čiastočnej úhrady v sume 504,39 Eur) a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.050,97 Eur od 12.1.2023 do zaplatenia. Čiastočným späťvzatím vzal žalobca žalobu späť v časti istiny 1.236,25 Eur, čím sa znížil celkový nárok žalobcu na sumu 9.032,83 Eur (10.269,08 Eur - 1.236,25 Eur). Z hľadiska objasnenia nezrovnalosti v uplatnených sumách súd uviedol, že vychádzal z odôvodnenia pôvodnej žaloby, v ktorom je však uvedené vyčíslenie žalovanej pohľadávky duplicitne a rozdielne, avšak súd použil sumy, ktoré korešpondujú s údajmi v žalobnom formulári. Istina úveru je vo formulári uvedená v sume 9.122,47 Eur, čo zahŕňa však istinu úveru v sume 9.050,97 Eur a poisťné 71,50 Eur. Zmluvný úrok je uvedený vo formulári v sume 1.116,07 Eur, preto súd vychádzal z tejto sumy a nie zo sumy 969,34 Eur, ktorá je uvedená v samostatnom bode bez odôvodnenia. Zmluvný úrok z omeškania do zosplatnenia je uvedený vo formulári v sume 30,54 Eur, no v inom bode odôvodnenia je uvedený v sume 392,67 Eur. Súd preto vychádzal z celkovej istiny pohľadávky v sume 10.269,08 Eur a nie zo sumy 10.484,48 Eur, pretože táto suma nekorešponduje s údajmi uvedenými v žalobnom formulári. Tieto vyššie uvedené žalobcom uplatnené nároky považoval súd za oprávnené, okrem zmluvného úroku z omeškania 30,54 Eur, ktorý bol žalobcom uplatnený bez akejkoľvek špecifikácie a bez akéhokoľvek odôvodnenia. V tejto časti žalobu zamietol výrokom č. III., pretože nárok žalobcu v tejto časti považoval za nepreukázaný. Vo zvyšnej časti,

t.j. v sume 9.002,29 Eur (10.269,08 Eur - 1.236,25 Eur - 30,54 Eur) považoval nárok žalobcu za dôvodný, a preto v tejto časti žalobe výrokom č. II. vyhovel. Úroky z omeškania boli žalobcovi priznané v zmysle § 517 ods. 2 OZ, a to zo sumy nesplatennej istiny úveru postupne znižovanej o čiastočné úhrady zo strany žalovanej, t. j. 5 % ročne zo sumy 9.555,36 Eur od 27.06.2021 do 11.01.2023, vyčíslený na 738,25 Eur, 5 % ročne zo sumy 9.050,97 Eur od 12.01.2023 do 20.09.2023, vyčíslený na 312,44 Eur, 5 % ročne zo sumy 8.704,82 Eur od 21.09.2023 do 15.12.2023, vyčíslený na 102,55 Eur a 5 % ročne zo sumy 7.814,72 Eur od 16.12.2023 do zaplataenia dlžnej sumy podľa petitu žaloby. Výška úroku z omeškania bola určená poukazujúc na vládne nariadenie č. 87/1995 Zb. platné v čase vzniku záväzkového vzťahu medzi účastníkmi a podľa času vzniku omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v pomere 99,40 %, pretože mal žalobca úspech v 99,70 % a neúspech v 0,30 %. Do úspechu žalobcu súd započítal priznanú sumu istiny žalovaného nároku, avšak zároveň súd žalovanej pričítal zavinenie na čiastočnom zastavení konania, ku ktorému došlo z dôvodu čiastočnej úhrady z jej strany už v priebehu súdneho sporu a toto jej zavinenie vo vzťahu k trovám konania započítal ako úspech žalobcu. O výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.

3. Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením vo výrokoch II. a IV. v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu vo zvyšnej časti zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadala náhradu trov odvolacieho konania. Nesprávne skutkové zistenia, ktoré vyústili do nesprávneho právneho posúdenia spočívajú podľa názoru žalovanej v tom, že konajúci súd nevyhodnotil zmluvu o úvere ako bezúročnú a bez poplatkov a zároveň mal preukázané splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ a mal preukázané platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v danom konaní. Keďže v danom prípade ide o vopred pripravenú formulárovú zmluvu a žalobca nepreukázal, že mala možnosť odmietnuť poistenie, poplatok za poistenie musí byť zahrnutý do výpočtu RPMN a keďže právny predchodca žalobcu poplatok za poistenie nezahrnul do výpočtu RPMN, zmluva obsahuje nesprávny výpočet RPMN. Súčasťou žalobného návrhu je aj splátkový kalendár, ktorý obsahuje rozpis mesačnej splátky 267,02 Eur na istinu, zmluvný úrok a poplatok za poistenie, teda poplatok za poistenie 11,74 Eur je v zmysle zmluvy započítaný v mesačnej splátke a je rovnako zohľadnený aj v celkovej čiastke spojenej so zaplatením úveru. Konajúci súd však uviedol, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru a teda právny predchodca postupoval správne, ak poplatok za poistenie nezahrnul do výpočtu RPMN. S poukazom na vyššie uvedené je nepochybné, že ak zo strany banky neboli náklady na poistenie zahrnuté do výpočtu RPMN, zmluva obsahuje v skutočnosti nižší údaj o RPMN ako by bol s týmito nákladmi a teda zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené potvrdzuje i rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 30.9.2021 sp. zn. 9Co/297/2019. Uviedla, že žalobca nepreukázal, že poistenie úveru nebolo podmienkou poskytnutia úveru a v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 11.1.2024 sp. zn. 2CoCsp/48/2023. Zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN vo výške 7,44 % p. a. nakoľko podľa názoru žalovanej údaj o RPMN a odplata by mal byť v rovnakej výške, a keďže odplata je vo výške 8,13 % p. a., zmluva obsahuje nesprávny údaj o odplate a RPMN. Údaj o RPMN by mal byť v rovnakej výške ako odplata, čo potvrdzuje rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 8.6.2021 sp. zn. 6CoCsp/59/2020. Zmluva podľa názoru žalovanej obsahuje nesprávny údaj o odplate, ktorý nie je totožný z RPMN. Keďže s poukazom na uvedené, je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, ona nebola ku dňu vyhotovenia výzvy zo dňa 25.5.2021 ako aj oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.6.2021 v omeškaní zo žiadnou splátkou, keďže bola povinná uhrádzať len splátky istiny poskytnutého úveru mesačne vo výške 202,08 Eur ($19400/96 = 202,08$ Eur) a preto je výzva zo dňa 25.5.2021 ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.6.2021 v zmysle § 39 OZ neplatný právny úkon a v konečnom dôsledku je potrebné aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti považovať za neplatný právny úkon a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ a teda došlo k postúpeniu tzv. živého úveru pred termínom konečnej splatnosti úveru (27.11.2024). Neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a teda neexistenciu omeškania pre povinnosť splácať len splátky istiny potvrdil aj Krajský súd Trenčín v rozsudku zo dňa 26.10.2022 sp. zn. 6CoCsp/25/2022. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, predžalobnú upomienku, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony a preto, žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona

o bankách, zároveň, keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto rovnako zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konečnom dôsledku žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Taktiež namietala, že v čase uzatvorenia zmluvy žalobca nemal k dispozícii údaje o jej príjmoch a výdavkoch, žalobca reálne neposúdil aká finančná čiastka jej zostane po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie spolu s mesačnou splátkou za úver k dispozícii. Žalobca neskúmal, aké má náklady na živobytie, stravu, ubytovanie celkovo na bežný chod domácnosti. Navyše údaje z výpisu z registra klientskych informácií sú neúplné, nič nehovoriace, teda právny predchodca žalobcu ani z týchto údajov nemohol mať vedomosť o jej príjmoch. Poukazujúc na uvedené skutočnosti možno dospieť k záveru o nedostatočnom zisťovaní jej bonity a o hrubom porušení povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. V danom prípade zmluva o úvere predstavuje refinančný úver, kde poskytnutím úveru 19 400 Eur na obdobie 96 mesiacov s výškou mesačnej splátky 267,02 Eur, bol refinancovaný predchádzajúci úver s aktuálnym zostatkom 18 706,74 Eur s výškou mesačnej splátky 275,88 Eur. Rozdiel medzi mesačnými splátkami súčasného úveru a refinancovaného úveru bol len 8,86 Eur. Aký význam teda malo poskytnutie tohto úveru, keď pôvodná mesačná splátka sa znížila len o 8,86 Eur. Podľa jej názoru takýmto spôsobom právny predchodca žalobcu nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou. Poukázala na závery rozsudku Krajského súdu Žilina zo dňa 16.5.2017 sp. zn. 11Co/117/2017, aj rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 26.02.2019 sp. zn. III. ÚS 4129/18. Ustanovenia odsekov 19 až 23 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch upravujú limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu. Teda § 7 ods. 24 výslovne neuvádza, že veriteľ nie je povinný postupovať podľa § 7 ods. 1 cit. zákona a preto jednoznačne bol žalobca povinný postupovať v zmysle § 7 ods. 1 cit. zákona a skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Poukázala i na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.3.2023 sp. zn. 2CoCsp/42/2022. Mala za to, že právny predchodca žalobcu hrubo porušil povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 cit. zákona a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a zároveň právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať jednorázové splatenie úveru, a preto aj z tohto dôvodu neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, a keďže výzva zo dňa 25.5.2021 ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.6.2021 sú v zmysle § 39 OZ neplatné právne úkony, neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zhrnúc vyššie uvedené skutočnosti zastáva názor, že zmluva o postúpení pohľadávky je v zmysle § 39 OZ neplatný právny úkon a súčasný žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

5. Žalovaná v odvolacej replike zotrvala na podanom odvolaní v plnom rozsahu.

6. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

7. Rozsudok vo výrokoch I., III. a V. nebol odvolaním napadnutý; v týchto častiach rozsudok nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 3 CSP), a preto v nich nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej v napadnutom výroku II. je dôvodné.

9. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

10. Podstatnou z hľadiska rozhodnutia v spore je otázka aktívnej legitímácie žalobcu. Žalobca tvrdil, že k postúpeniu pohľadávky došlo zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2022. Odvolací súd

je názoru, že záver súdu prvej inštancie o aktívnej legitímácii žalobcu nemá podklad vo vykonanom dokazovaní a odôvodnenie rozsudku ohľadne tohto záveru je nedostatočné. Splnenie podmienky aktívnej legitímácie je pritom základným predpokladom úspechu žalobcu v konaní.

11. Keďže v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nebol úver, ktorý bol poskytnutý žalovanej právny predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľnou a.s. splatný, vzhľadom na dojednanú konečnú splatnosť úveru dňa 27.11.2024, muselo ísť o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky. Právny predchodca žalobcu ako pôvodný veriteľ preto musel platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ. Za predpokladu, že pôvodný veriteľ platne vyhlásil predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 OZ, následne museli byť splnené zákonné podmienky aj pre platné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

12. Súd prvej inštancie správne skúmal splnenie zákonných podmienok pre platné zosplatnenie úveru v zmysle ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a následne správne skúmal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, avšak ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ nesprávne interpretoval (vyložil) pri rozhodovaní v spore.

13. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

15. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývajú podmienky, za ktorých môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktorými sú v zmysle ust. § 565 OZ: 1. možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, 2. dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a 3. veriteľ požiadala dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

16. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, k vyššie uvedeným podmienkam pristupujú ešte ďalšie dve podmienky v zmysle § 53 ods. 9 OZ, a to: 1. veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a 2. veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podmienkou účinného zosplatnenia úveru teda je, že veriteľ pred zosplatnením pohľadávky má povinnosť upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie (výkon) tohto práva.

18. Upozornenie veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi na uplatnenie práva podľa § 565 OZ je teda podmienkou pre účinný výkon tohto práva. Ak táto podmienka nie je splnená, je zosplatnenie neúčinné a veriteľ nemá právo na zaplatenie celého dlhu naraz.

19. V tej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.1.2024, z ktorého záverov vyplýva, že v zosplatnení (vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru) nemusí byť uvedená splátka, ktorá zosplatnenie vyvolala, ale vo výzve na úhradu pred zosplatnením (§ 53 ods. 9 OZ) musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškani.

20. Ako sa uvádza aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.6.2024, sp. zn. 5 Cdo 197/2022 „Toto odôvodnenie je však podľa názoru dovolacieho súdu nedostatočné, nakoľko sa vôbec nezaobera skutočnosťou, či určenie konkrétnej splátky, pre ktorú hrozí zosplatnenie, nie je nevyhnutnou náležitosťou výzvy (upozornenia) podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Touto otázkou sa odvolací súd ani súd prvej inštancie nezaoberali. Krajský súd riešil náležitosti samotného zosplatnenia, ale náležitostiam jemu predchádzajúceho úkonu sa nevenoval. Okresný súd neriešil náležitosti predmetných právnych

úkonov vôbec. V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (por. sp. zn. 2 Cdo 149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomylený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Tieto skutočnosti neboli rozhodnutiami súdov nižších inštancií vzaté do úvahy.“

21. S vyššie uvedeným záverom sa stotožnil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.9.2024, keď uviedol, že neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 OZ, malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 OZ, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.

22. Splnenie tejto podmienky bude preto potrebné v ďalšom konaní po vrátení veci skúmať a vysporiadať sa s jej (ne)splnením

23. Pokiaľ ide o výklad ust. § 565 OZ druhej vety ohľadne možnosti veriteľa žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, citované zákonné ustanovenie má na mysli najbližšie nasledujúcu splátku po nesplnenej splátke a v spotrebiteľských veciach je potrebné tento záver vykladať v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, teda veriteľ má právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace a najbližšou nasledujúcou splátkou, do kedy môže toto právo využiť, je splátka splatná po uplynutí lehoty troch mesiacov od nesplnenej splátky.

24. Najvyšší súd SR viackrát judikoval, napr. v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/139/2020 uviedol, že „dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu v prejednávanej veci dospel k záveru, že nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky a správne súdy uzavreli, že s poukazom na ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka tak mohol postupca urobiť len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Takýto postup je podmienený splnením povinnosti vyzvať dlžníka na plnenie splatnej splátky s tým, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu môže dôjsť najneskôr do splatnosti ďalšej splátky.“ K obdobnému záveru, že z § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky Najvyšší súd SR dospel aj v rozhodnutiach sp. zn. 9Cdo/209/2022 a sp. zn. 4Cdo/23/2022. K obdobnému záveru dospela aj právna teória, v zmysle ktorej „Právo žiadať o plnenie celku dosiahnuť stratu výhody splátok môže veriteľ pre omeškание so zaplatením konkrétnej splátky vykonať iba do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Ak toto svoje právo včas neuplatní, môže sa domáhať zosplatenia celého zvyšku dlhu až na základne prípadného omeškania so splatením niektorej z nasledujúcich splátok, opäť však vo vymedzenom časovom intervale“ (D., E., H. I., G. J., C. E., H. C., I. E., a kol. Občiansky zákonník II, § 451 – 880, Komentár, Praha, J. K. A., 2015, 1987 s.).

25. Povinnosťou súdu v ďalšom konaní bude preto skúmať, či pôvodný veriteľ využil svoje právo v zmysle § 565 OZ predčasne zosplatiť úver do splatnosti najbližšej splátky po uplynutí lehoty troch mesiacov od omeškanej splátky, ktorá sa stala splatnou dňa 27.2.2021. Súd teda bude skúmať, či právny predchodca veriteľa predčasne zosplatiť úver do 26.6.2021 vrátane, keďže najbližšou splatnou splátkou po uplynutí trojmesačnej lehoty od 27.2.2021 bola splátka splatná dňa 27.6.2021 (začiatok omeškania 28.2.2021, trojmesačná lehota uplynula dňa 28.5.2021, najbližšie splatná splátka dňa 26.6.2021).

26. Okrem uvedeného žalovaná v podanom odvolaní namietala skutočnosť, že zmluvne dojednané poistenie schopnosti splácať úver, nebolo dojednané dobrovoľne, žalovaná ako klientka žalobcu ho bola povinná uzavrieť, preto sa toto poistenie v zmysle § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch malo premietnuť do celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom, resp. do výpočtu RPMN, ktoré bolo uvedené v úverovej zmluve nesprávne. Keďže RPMN bolo v úverovej zmluve uvedené nesprávne, nemôže sa poskytnutý spotrebiteľský úver považovať v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

27. Odvolací súd k tomu uvádza, že platby poistného musia byť zahrnuté do výpočtu RPMN, avšak len v tom prípade, ak poistenie je nevyhnutnou súčasťou úveru. Je totiž nepochybné, že poistenie ako doplnková služba v zmysle § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. má byť zahrnuté do výpočtu RPMN a celkovej čiastky úveru len v prípade, ak podmienkou získania úveru bolo uzavretie zmluvy o poskytnutí takejto doplnkovej služby alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok, t.j., ak poistenie úveru bolo povinné.

28. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie čo do posúdenia poistenia úveru. V prejednávanej spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (č.l. 20 a nasl. spisu) vyplýva, že žalovaná mala možnosť zvoliť si úver bez poistenia. V zmluve o spotrebiteľskom úvere (čl. II bod 18 zmluvy) je uvedené, že prípadný zánik poistenia nemá vplyv na existenciu a ďalšie trvanie zmluvy. Rovnako tiež v bode 3 štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere označenom ako „Náklady spojené so spotrebiteľským úverom“, je výslovne uvedené, že na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nemusí uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru alebo ďalšia zmluva o doplnkovej službe. Možno teda uzavrieť, že uzavretie poistenia nebolo imanentnou súčasťou uzatvorenej zmluvy a správne súd prvej inštancie uzavrel, že nemalo byť zohľadnené pri určení RPMN a celkových nákladoch úveru, v dôsledku čoho je táto odvolacia námietka nedôvodná.

29. K odvolacej námietke vo vzťahu k otázke posúdenia skúmania bonity žalovanej odvolací súd uvádza, že hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. je naplnené vtedy, ak nie je splnená jedna z nižšie uvedených možností, tieto podmienky musia byť totiž splnené kumulatívne. Veriteľ je povinný posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver s prihliadnutím na údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. Zároveň musí prihliadať na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, na základe ktorých zistí (iba) to, či spotrebiteľ má aj iné úvery a rozsah ich splácania.

30. Nebolo preukázané, že žalobca zisťoval náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Ak žalovaná uviedla životné potreby v sume 198,-Eur, žalobca nepreukázal, že výšku týchto výdavkov overoval. Vynaloženie odbornej starostlivosti bol žalobca ako veriteľ povinný hodnoverne preukázať, vo vzťahu k tejto povinnosti však neunesol dôkazné bremeno.

31. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku II. ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

32. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom (§ 379 písm. a) CSP), odvolací súd súčasne so zrušením rozsudku v spojení s opravným uznesením vo vyhovujúcom výroku II., zrušil aj výrok IV. o trovách konania.

33. Zhrnúc vyššie uvedené, úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude dôsledne skúmať všetky vyššie uvedené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu a v

závislosti od výsledkov vykonaného dokazovania posúdiť aktívnu legitímáciu žalobcu a vo veci opätovne rozhodnúť. Bude vychádzať z toho, že pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje výzva pre žalovanú ako dlžníčku na úhradu omeškanej splátky s jej konkretizáciou pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 OZ a jej doručenie do dispozičnej sféry žalovanej, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za splnenia podmienok v zmysle § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a jeho doručenie do dispozičnej sféry žalovanej, výzva banky pre žalovanú ako dlžníčku na plnenie pred postúpením v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a jej doručenia do dispozičnej sféry žalovanej a nakoniec zmluva o postúpení pohľadávky. Až po prípadnom vyhodnotení súdu prvej inštancie, že žalobca je v spore aktívne legitímovaný, bude úlohou súdu skúmať posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ako aj, či je v úverovej zmluve (ne)správne uvedená hodnota RPMN.

34. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).